

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **BRNOMETAL, s. r. o.**, se sídlem Čechyňská 25, Brno, zastoupená JUDr. Milanem Zábržem, advokátem se sídlem Veveří 57, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o přezkoumání rozhodnutí ministra dopravy ze dne 2. 4. 2013, č. j. 48/2012-510-RK/8, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2016, č. j. 9 A 84/2013 – 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 2. 4. 2013. Tímto rozhodnutím byl zamítnut rozklad žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 12. 9. 2012, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení zřídit a provozovat reklamní zařízení v ochranném pásmu dálnice D1. Svoje rozhodnutí zdůvodnil správní orgán prvního stupně tím, že závazné stanovisko vydané dne 3. 8. 2012 Ministerstvem vnitra podle § 149 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, mu znemožňuje žádosti vyhovět. V řízení o rozkladu pak ministr vnitra dne 9. 1. 2013 nesouhlasné stanovisko potvrdil.

[2] Žalobkyně uplatnila v žalobě v podstatě jedinou námitku, a sice že podkladové nesouhlasné stanovisko Ministerstva vnitra bylo vydáno s odkazem na právní úpravu, která ještě v té době nebyla účinná. Tuto námitku však soud neshledal důvodnou.

[3] Z obsahu správního spisu zjistil, že žalobkyně podala dne 18. 7. 2012 žádost o vyjádření ke změně užívání stavby *„Reklamní zařízení billboard na pozemku par. č. X v k. ú. B.“* pro účel povolení změny užívání, kdy podle obsahu žádosti měl být stávající billboard na pozemku parc. č. X v k. ú. B. demontován a umístěn opět na shodném pozemku v km X vlevo silnice X Brno – Holubice - Rousinov ve vzdálenosti bližší strany poutače min. 11 m od osy vozovky ve spodní části pozemku parc. č. X, k. ú. B. Správní orgán I. stupně žádost žalobkyně vyhodnotil jako žádost o povolení zřídit a provozovat reklamní zařízení podle § 31 zákona o pozemních komunikacích. Svým umístěním toto reklamní zařízení mělo zasahovat do ochranného pásma dálnice D 1 km cca 203,7. Žalobkyně mimo jiného nedoložila k žádosti zákonem požadovaný souhlas Ministerstva vnitra, proto se žalovaný sám obrátil na Ministerstvo vnitra a požádal jej o vydání stanoviska k této věci. Ministerstvo vnitra jako dotčený orgán k žádosti správního orgánu I. stupně sdělilo, že ve smyslu ustanovení § 31 odst. 1 písm. b) zákona o pozemních komunikacích ve znění platném a účinném v době vydání stanoviska, nesouhlasí se zřízením a provozováním předmětného reklamního zařízení v ochranném pásmu dálnice D1 ve staničení cca km X vpravo z důvodu, že ve staničení cca km X končí připojovací pruh křižovatky, ve staničení cca km X vpravo je osazena dopravní značka, ve staničení cca km X – X vpravo je přejezd středního dělícího pásu a ve staničení cca km X vpravo je osazena dopravní značka. Navíc požadované reklamní zařízení nesplňuje podle Ministerstva vnitra podmínky, že reklamní zařízení nesmí být osvětlené, činná plocha reklamního zařízení nesmí přesahovat 30 m^2, reklamní plocha nesmí být účinná také v opačném jízdním směru a reklamní zařízení nesmí být umístěno ve vzdálenosti menší než 40 m od nejbližšího okraje vozovky. Ministerstvo vnitra poukázalo na to, že kritéria pro vydání souhlasu jsou v zájmu jednotnosti rozhodování zveřejněna na internetu. Správní orgán I. stupně následně žádost žalobkyně z důvodu nesouhlasného stanoviska Ministerstva vnitra zamítl.

[4] Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně napadla žalobkyně rozkladem, ve kterém namítala, že reklamní zařízení mělo být pouze obnoveno, když doposud bylo po dobu 10 let provozováno bez jakýchkoliv obtíží či negativního vlivu na řidiče. Ve věci se jednalo pouze o prodloužení kolaudačního povolení na užívání předmětného reklamního zařízení. Žalovaný rozklad vyhodnotil tak, že směřuje proti závaznému stanovisku, které bylo podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, a proto postupoval podle § 149 odst. 4 správního řádu a předložil rozklad ministrovi vnitra. Ten nesouhlasné stanovisko jemu podřízeného dotčeného orgánu potvrdil. Uvedl, že reklamní zařízení je možné povolit maximálně na dobu pěti let. Po uplynutí této doby je nutné znovu požádat o povolení, resp. předchozí souhlas Ministerstvo vnitra a věc se posuzuje opětovně podle aktuální situace, nikoliv situace, která tu byla v době vydání předchozího souhlasu, aby bylo možné zohlednit současné podmínky. Argumentaci desetiletým provozováním reklamního zařízení tak nelze přijmout, neboť bezpečnostní situace v silničním provozu se každoročně mění a bylo by v rozporu s veřejným zájmem pouze formálně prodlužovat v minulosti vydaná stanoviska. Dále ministr vnitra zdůraznil k námitce postupu dle ještě neúčinné právní úpravy, že při vydání závazného stanoviska postupovalo Ministerstvo vnitra podle v té době platných a účinných zákonných a podzákonných předpisů.

[5] Dle názoru krajského soudu z ničeho nevyplynulo, že by Ministerstvo vnitra jako dotčený orgán při vydání závazného stanoviska ze dne 3. 8. 2012 postupovalo podle právní úpravy, která by v době vydání tohoto stanoviska nebyla účinná. Přímo v nesouhlasném závazném stanovisku Ministerstvo vnitra výslovně odkázalo na tehdy účinné ustanovení § 31 odst. 1 písm. b) zákona o pozemních komunikacích. O tom, že Ministerstvo vnitra při vydání závazného stanoviska postupovalo dle tehdy účinné právní úpravy, svědčí i skutečnost, že ve stanovisku není vůbec argumentováno podmínkou obsaženou v § 31 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, která byla do tohoto zákona vtělena při jeho novelizaci, jež nabyla účinnosti od 1. 9. 2012.

[6] Negativní stanovisko Ministerstva vnitra k žalobcově žádosti bylo řádně a srozumitelně odůvodněno. Důvody, které Ministerstvo vnitra vedly k vydání negativního stanoviska, nemají žádnou vazbu k následné novelizaci zákona o pozemních komunikacích. Krajský soud k tomu zdůraznil, že proti konkrétním důvodům, jimiž Ministerstvo vnitra zdůvodnilo svůj nesouhlas s vydáním požadovaného povolení, žalobkyně v žalobě neuplatnila naprosto žádnou námitku, soud se proto jejich opodstatněností ani nemohl zabývat.

[7] Žalovanému pak dle názoru soudu nepříslušelo přezkoumávat negativní stanovisko Ministerstva vnitra po odborné stránce, k čemuž odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 7. 2014, č. j. 30 A 57/2012-84. Podle § 149 odst. 3 správního řádu byl žalovaný povinen žádost žalobkyně bez dalšího zamítnout, neboť bez předchozího souhlasu Ministerstva vnitra jí nebylo možné požadované povolení vydat. V souhrnu tedy krajský soud vyhodnotil napadené rozhodnutí jako zákonné.

[8] Kasační stížnost podala žalobkyně (dále jen stěžovatelka) z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Konkrétně namítala, že legitimně očekávala prodloužení stavebního povolení tak, jak bylo v okolí běžné. Předmětný billboard stál na místě již 10 let, aniž by došlo k zásadní změně právních předpisů. Stěžovatelka se proto oprávněně domnívala, že tomu tak bude i nadále, neboť v té době nedocházelo k redukci počtu billboardů, ba naopak, docházelo k nárůstu jejich počtu. Rozhodnutím správního orgánu byla proto stěžovatelka překvapena, a to tím více, že v blízkosti jí provozovaných billboardů se nacházejí billboardy třetích osob bez toho, aby byly odstraňovány. Stěžovatelka tak má za to, že s ohledem na zavedenou praxi, jež byla aplikována v jiných případech s výjimkou toho jejího, měl být uznán status quo a další provozování billboardu jí mělo být povoleno. K prokázání svého tvrzení navrhla, aby soud vyzval žalovaného ke sdělení, v kolika případech v letech 2014, 2015 a 2016 vyhověl žádostem o prodloužení stavebního povolení, respektive vydal souhlas v obdobných dislokacích jako je billboard stěžovatele a z tohoto hlediska pak nesouhlasné stanovisko Ministerstva vnitra posoudil.

[9] Závěrem stěžovatelka navrhla, aby byl napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněného stížnostního bodu a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, Nejvyšší správní soud tedy při svém

rozhodování vycházel z téhož, jako Městský soud v Praze.

[11] K podstatě věci je úvodem nutno připomenout, že předmětem správního řízení nebylo prodloužení doby platnosti stávajícího povolení k provozování reklamního zařízení, ale s ohledem na změnu parametrů tohoto zařízení (soud nyní pomíjí otázku, zda i při zachování stávajícího stavu by vůbec bylo možno povolení „prodloužit“) vydání povolení nového. Za této situace byly podmínky pro vydání povolení posuzovány originálně právě s přihlédnutím k těmto změněným parametrům a dotčený správní orgán, který byl pro toto řízení příslušný k vydání závazného stanoviska, v něm jasně vysvětlil, proč nemůže se záměrem v té podobě, jak byl v žádosti popsán, souhlasit. Stěžovatelka přitom ani v žalobě, ani v kasační stížnosti nepolemizuje s konkrétními důvody, které jsou v podkladovém závazném stanovisku uvedeny, ale upíná se stále na důvody, o které dotčený správní orgán své stanovisko neopřel.

[12] Lze tedy jen zopakovat, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 3. 8. 2012 bylo vydáno podle zákona o pozemních komunikacích ve znění tehdy účinném a totéž hodnocení se týká i revizního závazného stanoviska ministra vnitra ze dne 9. 1. 2013. S touto otázkou se ostatně Městský soud v Praze v napadeném rozsudku podrobně vypořádal, aniž by stěžovatelka na jeho argumentaci v kasační stížnosti jakkoliv zareagovala. Na podrobné a výstižné odůvodnění napadeného rozsudku proto Nejvyšší správní soud v dalším pro stručnost odkazuje.

[13] Na odlišnou správní praxi pak stěžovatelka poukázala poprvé až v kasační stížnosti, tato námitka je tedy ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná. K tomu Nejvyšší správní soud jen upozorňuje, že i v případě jejího řádného uplatnění by stěžovatelce nemohla přinést úspěch. Každý takto posuzovaný případ je individuální a za situace, kdy se tvrzení stěžovatelky pohybují pouze v obecné rovině, aniž by (jak bylo uvedeno výše) byl konkrétně zpochybněn některý z důvodů, které zúčastněný správní orgán k vydání nesouhlasného stanoviska vedl, zde není nic, co by mohly správní orgány či soudy v rámci uplatňování principu dobré správy při posuzování správní praxe porovnávat.

[14] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze je zákonný, kasační stížnost proti němu podanou proto podle § 110 odst. 1, in fine, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[15] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. listopadu 2017

pokračování

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu